

TESS
GERRITSEN

GARY
BRAVER

SEC BENİ SEC BENİ

—
Polisiye
Gerilim
—

DOĞAN KİTAP TARAFINDAN YAYIMLANAN DİĞER KİTAPLARI

Rizzoli & Isles serisi

Cerrah (#1)
Çırak (#2)
Günahkâr (#3)
İkiz Bedenler (#4)
Rehine (#5)
Mefisto Kulübü (#6)
Ruh Koleksiyoncusu (#7)
Buz Gibi Soğuk (#8)
Sessiz Kız (#9)
Sona Kalan (#10)
Diriliş (#11)
Bir Sırrım Var (#12)
Dinle Beni (#13)

Diğer kitaplar

Hasat
Kemik Bahçesi
Kayıp Kızlar
Gece Gelen
Gece Yarısından Sonra
Karanlığın Ayak İzleri
Asla Arkana Bakma
Bıçak Sırtı
Aşk Ölümünden Uyanıştır
Proje: Ölümçül Virüs
Gölgesizlerin Tutkulu Dansı
Kan Gölü

Masumiyetin İçin Savaş
Yörünge
Ateşin Şarkısı
Ucubeler
İsimsiz Ceset
Ateşin Şarkısı
Casuslar Sahili

BENİ SEÇ

Orijinal adı: Choose Me

© 2021, Tess Gerritsen & Gary Braver

Yazan: Tess Gerritsen & Gary Braver

Çeviren: Özge Onan

Yayına hazırlayan: Hülya Balcı

Türkçe yayın hakları: © 2022 Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Nurcihan Kesim Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

1. baskı / Haziran 2022

10. baskı / Kasım 2025 / ISBN 978-625-8344-51-6

Her 2000 adet bir baskı olarak kabul edilmektedir.

Sertifika no: 44919

Kapak tasarımı: Gökçen Yanlı

Sayfa uygulama: Hülya Aktaş

Baskı: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kağıt San. Tic. Ltd. Şti.

15 Temmuz Mah. Gülbahar Cad. No: 62 / B Güneşli - Bağcılar - İSTANBUL

Tel: (212) 515 49 47

Sertifika no: 45464

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Beni Seç

Tess Gerritsen
Gary Braver

DOĞAN KİTAP

Çeviren: Özge Onan

DOĞAN KİTAP

Kathleen ve Jacob'a,

Teşekkür

Northeastern Üniversitesi'nden Mark Jannoni'ye, üniversite-lerde Başlık IX¹ prensiplerine uyumluluk konusunda bize sundu-ğu rehberlik için teşekkür ederiz.

Ayrıca, Linda Marrow'a metin düzenleme konusundaki uz-manlığı ve bu metnin erken aşamalarındaki desteği için teşekkür ediyoruz.

Her işten anlayan ve her yazarın rüyalarındaki temsilci olan Meg Ruley'e, katkıları ve muhteşem espri anlayışı için teşekkür ederiz. Ayrıca, bilge yönlendirmeleri ve neşeli ruh haliyle bu ki-tabı daha da iyileştiren editörümüz Grace Doyle'a da özel teşekkürlerimizi sunuyoruz. Onunla ve Thomas and Mercer'deki, Sa-rah Shaw, Lindsay Bragg ve Brittany Russel'dan oluşan azimli pa-zarlama ve halkla ilişkiler ekibiyle çalışmak büyük bir keyifti.

1. ABD'de 1972 yılında yürürlüğe giren, ABD vatandaşı olan hiç kimsenin, cinsiyeti se-bebiyle herhangi bir eğitime katılmasının engellenemeyeceğini ya da sağlanacak Fede-ral finansal yardımlardan mahrum bırakılamayacağını belirten kanun maddesi. (ç.n.)

Sonrası

DOĞAN KİTAP

Frankie

İnsanların kendilerini öldürmelerinin birçok yolu vardır ve Dedektif Frances 'Frankie' Loomis Boston Emniyet Müdürlüğü'nde görev yaptığı 32 yıl boyunca muhtemelen bunların her biriyle karşılaşmıştı. Evindeki kargaşayı artık kaldıramayan altı çocuk annesi bir kadının banyoya kapanıp bileklerini kestikten sonra sıcak suyla dolu bir küvette kendini huzurla bilinçsizliğin kollarına bıraktığını görmüştü. 500 dolarlık, devekuşu derisinden kemerini bir kapı koluna bağlayıp, kemerin diğer ucunu boynuna doladıktan sonra yere oturarak, kendi ağırlığının onu acısız bir boşluğa taşımasına izin veren, iflas etmiş bir işadaminin da görmüştü. Teklif edilen yeni rollerin düşüşüyle umutsuzluğa kapılmış yaşı geçkince bir aktristin, bir avuç dolusu Dilaudid yuttuktan sonra pembe, ipek bir gecelik giyip yatağına uzanarak Uyuyan Güzel'i oynadığını da. Bunlar mahrem ve sıradan yöntemler seçip arkaalarında kalanlara temizlemeleri için asgari düzeyde karmaşa bırakan kişilerdi.

Ama bu kız, onlardan biri değildi.

Ceset torbaya konulmuş, Adli Tıp doktoru tarafından götürülmüştü ve kızın kanıyla bezeli kaldırım, yağan yağmurla er ya da geç temizlenecekti fakat Frankie hâlâ kanalizasyona doğru akan kanla karışık küçük ırmak kollarını görebiliyordu. Polis arabalarının parlak ışıkları altında o kanlı çizgiler yağ gibi, simsiyah parlıyordu. Saat 5.45'ti, güneşin doğmasına bir saat vardı; Frankie, 3.25'te yolcusunu indirip evine dönerken buradan geçen dikkatli

Lyft sürücüsünün onu görüp, bunun sadece kaldırımında duran bir giysi yığını olmadığını fark etmesinden önce, kızın ne kadar süre burada yattığını merak etti.

Frankie ayağa kalkıp dairenin balkonundan, yağın yağmurun ardından dışarı baktı. Buradan aşağı, beş katlık bir düşüş söz konusuydu ve bu, cesetteki travma izlerini –parçalanmış dişler, içeri göçmüş yüz– açıklamak için yeterliydi. Bunlar muhtemelen, korkuluğun dışına çıkıp aşağıdaki kaldırımın üzerine doğru ölümcül kuğu dalışını yapan kızın aklından geçmemiş, ürkütücü detaylardı. Frankie'nin 18 yaşında ikiz kızları vardı ve kendi deneyimleri sayesinde, gençlerin ne kadar düşüncesiz davranışlarda bulunabileceğini biliyordu. Keşke bu kız, bir an için durup intihar etmek yerine neler yapabileceğini düşünmüş olsaydı. Keşke, betona çarpan bir bedene neler olduğunu ve böyle bir etkinin, güzel bir yüze ve mükemmel dişlere neler yapabileceğini düşünmüş olsaydı.

Partneri MacClellan, "Bence burada işimiz bitti. Haydi, eve gidelim" dedi. Karısına ait olduğu çok belli olan pembe bir şemsiyeyi havaya kaldırdı, üzerinden sular damlayan şal desenli kubbenin altında titriyordu. "Ayakkabılarım sırlıslık oldu."

"Birileri cep telefonunu buldu mu?" diye sordu Dedektif Loomis.

"Hayır."

"Haydi, yukarı çıkıp evine bakalım."

"Yeniden mi?"

"Telefonu buralarda bir yerde olmalı."

"Belki de bir telefonu yoktu."

"Yapma Mac. Onun yaşındaki her çocuğun, eline yapışık bir telefonu var."

"Belki de kaybetmiştir. Belki de düştükten sonra buradan geçen bir pislik, onu kaldırımdan almıştır."

Frankie aşağı, kızın kafasının çarptığı yeri işaretleyen kandan harenin gitgide silinişine baktı. Bir insan bedeninin aksine, sert bir koruma kabının içindeki bir cep telefonu, beş katlık bir düşüşten sağlam çıkabilirdi. Belki de Mac haklıydı. Belki de yoldan geçen biri buraya gelmişti ve bu kişinin ilk tepkisi, yardım çağırmak ya da polisi aramak değil, kurbanın değerli eşyalarını çalmak

olmuştı. Bu Frankie'yi şaşırtmamalıydı; polislik mesleğinde geçirdiği otuz yıl, insanlığa duyduğu inancı düzenli aralıklarla sarsmıştı.

Karşılarındaki binanın duvarına monte edilmiş güvenlik kamerasını işaret etti. "Biri telefonu alıp gittiye, o kamera bunu kaydetmiş olmalı."

"Evet. Belki kaydetmiştir." Mac hapşırdı; bunu umursayamayacak kadar acınası halde olduğu belliydi. "Yarın sabah kayıtlarını alırım."

"Haydi, tekrar yukarı çıkalım. Gözden kaçırdığımız bir şey olup olmadığına bakalım."

"Neyi özledim biliyor musun? Yatağımı." Mac yakınıyordu, ama uysal bir tavırla binaya girmek için köşeyi dönen Frankie'yi takip etti.

Asansör de binanın kendisi gibi çok eski ve acı verici derecede yavaştı. Beşinci kata ulaştığında hem Frankie hem de Mac, bir şey söyleyemeyecek kadar yorgun ve umutsuzlardı. Soğuk hava Mac'in gül hastalığını tetiklemişti ve haşın asansör ışığının altında burnu ve yanakları parlak kırmızı görünüyordu. Frankie onun bu konuda hassas olduğunu biliyordu, bu yüzden doğrudan ona bakmaktan kaçınıp ileri baktı ve kapı sonunda gıcırdayarak açılana kadar katları saydı. 510 numaralı kapıda bir devriye memuru nöbet tutuyordu. Sabahın bu saatinde bu, insanı uyuşturacak kadar sıkıcı bir işti. İki dedektife yarım yamalak selam verdi. O da, şu an evde, yatağında olmayı tercih edecek bir başka polisti.

Ölen kızın dairesine girdiklerinde, Frankie oturma odasını tek-rar araştırdı, ama bu kez bunu daha büyük bir dikkatle, bir an-nenin deneyimli gözleriyle yaptı. Kendi kızlarının yaramazlıklarının kanıtlarını bulmaya çok alışık-tı: yağmurlu bir akşamda evden gizlice çıktıktan sonra dolaba saklanan ıslak botlar. Kaşmir bir ka-zağa sinmiş yoğun marihuana kokusu. Subaru'nun kilometre sa-yacındaki gizemli artış. İkizler onun bir polisten çok bir hapisha-ne gardıyanı olduğunu söyleyerek yakınıyorlardı ama büyük ihti-malle çalkantılı ergenlik dönemlerini kolayca atlatmalarının sebe-bi de buydu. Frankie eskiden, ikisini de yetişkinlik dönemlerine

kadar hayatta tutmayı başarabilirse, bir ebeveyn olarak görevini yerine getirmiş olacağına inanırdı, ama kimi kandırıyordu? Bir ebeveynin görevi asla bitmezdi. Yüz yaşına gelene kadar yaşasa bile, yetmişli yaşlarına gelmiş kızları onu gece yarılarında kadar uyanık tutmaya devam edeceklerdi.

Frankie'nin evin içindeki turunu tamamlaması uzun sürmedi. Burası çok küçük ve ikinci el dükkânlarının bile reddedeceği az sayıda eşyayla döşenmiş bir evdi. Kanepenin birkaç kez el değıştirdiği çok belliydi ve ahşap zemin sayısız üniversite öğrencisi kiracının, mobilyaları içeri ve dışarı taşıırken oluşturduğu çizik ve göçüklerle doluydu. Masada boş bir şarap şişesiyle bir laptop duruyordu; Frankie onu çoktan çalıştırmış, bir şifreyle korunduğunu görmüştü. Bunların yanında, Northeastern Üniversitesi'ndeki bir ders için basılmış bir makale vardı:

"Cehennem Gazabı: Şiddet ve Aşkta Reddedilmiş Kadınlar"

Makale, burada yaşayan kız tarafından yazılmıştı. Şu an, morgdaki soğuk bir bölmeye doğru yol alan kız tarafından.

Frankie ile Mac kızın çantasındakileri incelemiş ve cüzdanında Northeastern Üniversitesi'ne ait bir öğrenci kartı, Maine eyaletinden alınmış bir sürücü ehliyeti ve nakit on sekiz dolar bulmuştu. Kızın yirmi iki yaşında olduğunu, Hobart, Maine'de doğduğunu, 1.67 boyunda, 55 kilo, kahverengi saçlı ve kahverengi gözlü olduğunu biliyorlardı.

Frankie, daha önce mikrodalga'nın içinde ılık ama açılmamış, Marie Callender marka tek kişilik bir peynirli makarna buldukları mutfığa girdi. Kızın hiç yemeyeceği bir yemeği ısıtmış olmasını tuhaf bulmuştu. Yemeği ısıtmasıyla, onu bırakarak balkona çıkıp kendini ölüme götürecektir atlayışı yapması arasında geçen sürede ne olmuştu? Kötü bir haber mi almıştı? Sinirlerini bozan bir telefon mu gelmişti? Tezgâhın üzerinde üniversiteye ait bir kitap duruyordu; kitabın kapağında, saçları alev almış, ağzı öfkeli bir kükreyişle açılmış bir kadın yüzü vardı.

Medea: Efsanenin Ardındaki Kadın

Frankie, Medea efsanesi hakkında bir şeyler biliyor olmalıydı, fakat üniversite yılları onyıllarca geride kalmıştı ve hatırladığı

tek şey, hikâyenin intikamla ilgili olduğuydu. Kitabı açtığında, arka kapağa sıkıştırılmış bir mektup buldu. Bu, sonbahar döneminde başlayacak bir doktora programına kabul belgesiydi. Northeastern Üniversitesi İngiliz Dili Bölümü'nden gönderilmişti.

Bu da Frankie'nin kafasını karıştıran detaylardan birine dönüştü.

Tekrar, artık kapalı olan balkon kapısına yöneldi. Apartman görevlisi onları ilk içeri aldığı anda bu kapı açıldı; yağmur ve yarı erimiş kar tanecikleri içeri girmişti. Yerdeki su hâlâ parlıyordu. Frankie kapıyı açıp dışarı çıktı ve üst kat balkonunun koruyucu çıkıntısının altında durdu. Aşağıda park etmiş iki Boston Emniyet Müdürlüğü aracının yanıp sönen, hipnotize edici tepe lambaları sokağın karşısındaki pencerelerden yansıyor. Bir saat sonra gün doğacak, devriye arabaları gidecekti ve kaldırım yağmur tarafından temizlenmiş olacaktı. Kaldırımın üzerinden geçen yayalar, yürüdükleri noktada sadece birkaç saat önce genç bir kadının hayatının son bulduğunu asla bilmeyecekti.

Mac balkondaki Frankie'nin yanına geldi. "Güzel bir kıza benziyor. Büyük bir kayıp." İçini çekti.

"Çirkin bir kız olsaydı da büyük bir kayıp olacaktı, Mac."

"Tamam, peki."

"Ve daha yeni doktora programına kabul edilmiş. Kabul mektubu mutfak tezgâhının üstünde."

"Ne? Gerçekten mi? Bu çocukların akıllarından neler geçiyor acaba?"

Frankie gümüş sicimler gibi yere dökülen yağmur damlalarına baktı. "Ben kendime sürekli bu soruyu soruyorum."

"En azından senin kızlarının aklı başında. Asla böyle bir şey yapmazlar."

Hayır. Frankie bunu hayal bile edemiyordu. İntihar, bir nevi pes edişti ve onun kızları, demir gibi iradeleri olan, asi birer savasçıydı. Aşağıdaki sokağa baktı. "Tanrım, buradan aşağı ne çok mesafe var."

"Bakmamayı tercih ederim, teşekkürler."

"Çok çaresiz olmalı."

“Yani bunun bir intihar olduğuna karar vermeye hazır mısınız?”

Frankie sokağa bakıp onu rahatsız eden şeyin ne olduğunu bulmaya çalıştı. İçgüdüleri kulağına bir şey fısıldıyordu: *Kaçırdığın bir şey var. Henüz konuyu kapatma.*

“Kızın cep telefonu” dedi Frankie. “Telefon nerede?”

Kapı çalındı. Devriye polisi başını içeri uzatırken ikisi de ona döndü. “Dedektif Loomis? Komşulardan biri burada. Onunla konuşmak ister misiniz?”

Koridorda, onlara hemen yan dairede yaşadığını söyleyen genç, Asyalı bir kadın vardı. Üzerindeki sabahlığa ve ayaklarındaki parmak arası terliklere bakılırsa yataktan yeni çıkmıştı ve kapalı kapı, hayal bile edilemeyecek bir dehşeti gizliyormuş gibi, gözlerini ölen kızın evinden ayıramıyordu.

Frankie not defterini çıkarttı. “İsminiz neydi?”

“Helen Ng. N ve G diye yazılıyor. Northeastern’da öğrenciyim. Onun gibi.”

“Komşunuzu yakından tanır mıydınız?”

“Sadece koridorda görürdüm. Bu binaya sadece beş ay önce taşındım.” Kapalı kapıya bakarak duraksadı. “Tanrım, buna inanmıyorum.”

“İntihar etmesine mi?”

“Bunun, hemen *yan dairemde* olmasına. Ailem bunu duyduğunda çıldıracak. Tekrar onların yanına taşınmamı isteyecekler.”

“Nerede yaşıyorlar?”

“Hemen yolun sonunda, Quincy’de. Tasarruf yapıp üniversiteyi onların yanında yaşayarak okumamı istediler. Ama bu gerçek bir üniversite deneyimi değil. Bu, kendi dairene sahip olmakla aynı şey değil ve...”

Frankie, “Bize komşundan bahseder misin?” diyerek kızın sözünü kesti.

Helen bunu düşünüp çaresizce omzunu silkti. “Son sınıfta olduğunu biliyorum. Maine’deki küçük bir kasabadan gelmişti. Odukça sessiz biriydi; çoğu zaman.”

“Dün gece tuhaf bir şeyler duyduunuz mu?”

“Hayır. Ama biraz grip olmuştum, o yüzden birkaç Benadryl

aldım. Kısa süre önce, koridordan gelen polis telsizi seslerini duyduğumda uyandım.” Helen tekrar daireye baktı. “Bir not filan bırakmış mı? Neden yaptığını açıklamış mı?”

“*Sen* sebebini biliyor musun?”

“Şey, birkaç hafta önce, erkek arkadaşıyla ayrıldıktan sonra depresyona girmiş gibi görünüyordu. Ama bunu atlatacağını düşünmüştüm.”

“Erkek arkadaşı kimdi?”

“İsmi Liam. Ayrılmalarından önce, onu birkaç kez burada görmüştüm.”

“Soyadını biliyor musun?”

“Hatırlamıyorum, ama aynı kasabadan olduklarını biliyorum. O da Northeastern’da okuyor.” Helen duraksadı. “Annesini aradınız mı? Onun haberi var mı?”

Frankie ile Mac birbirlerine baktılar. Bu ikisinin de yapmak istemediği bir telefon konuşmasıydı ve Frankie, Mac’in bu işi nasıl onun üzerine yıkacağını çok iyi biliyordu. Genellikle bahanesi, *Sen kadınsın, bu tip işlerde daha iyisin*, olurdu. Mac’in çocuğu yoktu; bu yüzden böyle bir haber almanın yaratacağı acıyı, Frankie’nin anlayacağı gibi anlayamazdı. Bu telefonları etmenin onun için ne kadar zor olduğunu hayal bile edemezdi.

Mac de bilgileri defterine not alıyordu. Başını notlarından kaldırdı. “Yani eski erkek arkadaşının adı Liam, o da Maine’den gelmiş ve Northeastern’da okuyor.”

“Evet. O da son sınıf öğrencisi.”

“İzini bulmak çok zor olmamalı.” Mac not defterini kapattı. “Bu kadarı yeterli” dedi. Frankie, onun bakışlarındaki anlamı okuyabiliyordu. *Erkek arkadaşı onu terk etmiş. Kız depresyona girmiş. Başka neye ihtiyacımız var?*

* * *

Olay yerinden ayrılan Frankie’nin eve gitmeye ihtiyacı vardı. Bir duş almaya, kahvaltı etmeye ve –eğer uyanmışlarsa– ikizlerine “Merhaba” demeye ihtiyacı vardı. Ama Allston’daki evine giderken yolunu biraz uzatmadan edemedi. Burası normal yolunu sadece

birkaç blok uzatıyordu ve genellikle binayı tekrar görmeye dair içinde beliren dürtüye direnebiliyordu, ama bu sabah Subaru'su kendi iradesiyle onu o tarafa çekiyor gibiydi; kendini bir kez daha, Packard's Corner'daki tuğla binanın karşısındaki sokakta park etmiş, kadının hâlâ yaşadığı dördüncü kata bakarken bulmuştu.

Frankie kadının adını, nerede çalıştığını ve kaç tane park cezası olduğunu biliyordu. Artık bunların umurunda olmaması gerekirdi, ama hâlâ umursuyordu. Bu ayrıntıları kimseyle paylaşmamıştı; ne Cinayet Masası'ndaki iş arkadaşlarıyla, ne de kızlarıyla. Hayır, bu bilgiyi kendine saklıyordu, çünkü bu kadının varlığından haberdar olması bile küçük düşürücüydü.

Böylece Frankie, bir nisan sabahı, çiseleyen yağmur altında arabasının içinde tek başına oturdu. O nisan sabahı, kendine işkence etmek dışında geçerli hiçbir sebebi olmadan bir apartman dairesini izliyordu. Herkes yaşadığı trajediyi atlatıp hayatına devam ettiğini düşünüyordu. Kızları liseden üstün başarıyla mezun olmuştu ve üniversiteden önceki boş yıllarında, ikisi de mutlu ve başarılıydı. Boston Emniyet Müdürlüğü'ndeki iş arkadaşları artık bakışlarını ondan kaçırmıyor ya da ona acıyan gözlerle bakmıyordu. En kötüsü, acıyan bakışlardı; iş arkadaşı olan polislerin, hatta devriye memurlarının onun için üzülmesi. Hayır, hayatı normale dönmüştü, ya da en azından, buna yakın bir şey olmuştu.

Ama yine de, bir kez daha burada, Packard's Corner'daydı.

Bir kadın binadan çıktığında Frankie dikkat kesildi. Kadın izlendiğinin hiç farkında olmadan sokağın karşı tarafına geçip Frankie'nin aracını geride bıraktı, ama Frankie'nin onun farkında olduğu çok açıktı. Kadın sarışındı; soğuğa karşı siyah bir pantolon ve ince belini ve dar kalçalarını ortaya koyacak kadar vücudunda oturan beyaz, uzun bir ceket giymişti. Frankie'nin de eskiden, ikizleri doğurmadan önce böyle bir vücudu vardı. Orta yaş, uzun saatler boyunca masa başında oturmak ve aceleyle yenen çok fazla yemek kalçalarını genişletip üst bacaklarını birer balon gibi şişirmeden önce.

Frankie dikiz aynasından kadının tren istasyonuna doğru ilerleyişini izledi. Arabadan inip onu takip etmeyi düşündü. Kendini

tanıtıp kadın kadına, medeni bir konuşma yapmayı, belki sokağın aşağısındaki bir kahve dükkânına gitmeyi teklif etmeyi düşündü ama içinde arabadan incek gücü bulamadı. Frankie bir polis olarak uzun kariyerinde tekmeleyerek kapılar açmış, katilleri takip etmiş ve iki kez bir namıyla burun buruna kalmıştı, fakat 46 yaşında, Macy's'de tezgâhtar olarak çalışan ve herhangi bir sabıka kaydı olmayan Bayan Lorainne Conover'la yüzleşmeyi başaramıyordu.

Kadın köşeyi dönüp gözden kayboldu.

Frankie tekrar koltuğuna çöktü. Henüz motoru çalıştıracak gücü yoktu; günün getireceği diğer dehşetlerle yüzleşmeye gücü yoktu.

Ölü bir kız, bir gün için yeterince kötüydü.

Tess Gerritsen ve Gray Braver'dan kusursuz bir işbirliği... Geçmişle bugün arasında gidip gelen, ifşalarla dolu, baştan çıkarıcı bir roman.

– *The Wall Street Journal*

Büyüleyici bir suç romanı. Gerritsen ile Braver'ın usta hikâye anlatıcılığı tüm netliğiyle karşımızda.

–Karin Slaughter

Üniversite son sınıf öğrencisi Taryn Moore'un cesedi yaşadığı apartmanın önünde bulunur. Görünüşe göre, dairesinin balkonundan atlayarak intihar etmiştir. Olay yerine gelen dedektif Frankie Loomis'in içgüdüleri bu genç ve güzel kadının ölümünün ardında başka gerçekler olduğunu söyler.

Dedektif Loomis'in soruşturması onu üniversite profesörü Jack Dorian'a ulaştırır. Taryn büyük hayranlık duyduğu hocasıyla bir ilişki mi yaşamıştır? Frankie art arda sırları ortaya çıkarırken Jack'in bir şeyler sakladığı kesinleşir.

Tess Gerritsen ABD'nin San Diego kentinde doğdu. Stanford Üniversitesi'nde antropoloji konusunda lisans yaptı, California Üniversitesi'nden tıp diploması aldı. *New York Times*'in çok satanlar listesine giren kitaplarıyla dünya çapında başarı kazandı. Yazarın çok sayıda romanı ve iki öykü kitabı Doğan Kitap tarafından yayımlandı ve büyük okur kitlelerine ulaştı.

Gary Braver –öğretim üyesi Gary Goshgarian'ın mahlasıdır– sekiz macera ve suç romanının yazarıdır. *Flashback* adı romanı Massachusetts Kitap Ödülü'nü almıştır. Eserleri birkaç dile çevrilmiş, iki romanının film hakları satılmıştır. Northeastern Üniversitesi'nde bilimkurgu, korku edebiyatı, çöksatanlar ve kurgu yazımı üzerine dersler vermektedir.

Çeviren: Özge Onan

